

Protect

Paisley Hope

Protect

Aan het bestrijden van natuurbranden heeft hij zijn handen vol. Maar hij brak Violettes hart. Geeft zij Rowan een tweede kans?

Deel 2 van de *Sky Ridge Hotshots*-serie

Vertaald door Tasio Ferrand



ISBN 978-90-492-1187-5
ISBN 978-94-023-2912-4 (e-book)
ISBN 978-90-492-1264-3 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Protect*
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: The Whiskey Ginger | @whiskeygingergoods,
bewerkt door Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Crius Group

© 2025 Paisley Hope
Originally published in the United States by Slowburn, an imprint of Zando.
www.zandoprojects.com
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.



SKY RIDGE



HOTSHOTS

WOORDENLIJST

Ankerpunt: Een strategische, van nature onbrandbare locatie als beginpunt voor de aanleg van een brandstrook, zoals rotspartijen, kreken, paden of al platgebrande en volledig gedooft delen (zie: *Cold black*). Een ankerpunt moet voorkomen dat een vuur om de brandstrook heen komt en de brandweerlieden van achteren overvalt.

Beheerslijn: Een gegraven of natuurlijke barrière die de voortgang van een brand stopt of vertraagt.

Brandstrook: Een strook grond die volledig van vegetatie is ontdaan en bedoeld is om de brand te stoppen of te sturen. Brandweerlieden graven deze strook met *Pulaski's* en ander handgereedschap.

Buggy: Een voertuig zonder watertank, met acht zitplaatsen, wordt gebruikt om een groep brandweerlieden naar de brandlocatie te vervoeren.

Cold black: Platgebrande en volledig gedooft delen van een bos die soms worden gebruikt als ankerpunt omdat er niets brandbaars meer is.

Dode boom: Een, vaak door brand, gedode boom die gevaar oplevert omdat hij kan omvallen.

Driptorch: Handmatige vuurstarter, een metalen container met een buis en een druppelmechanisme, gebruikt voor gecontroleerde brandstichting.

Gecontroleerde brand: Een geplande, opzettelijk aangestoken brand die wordt ingezet om specifieke beheerdoelen te bereiken, zoals het verminderen van het risico op ongecontroleerde natuurbranden en het herstellen van natuurlijke ecosystemen.

Groene zone: Een nog niet verbrand, met brandstof beladen gebied.

Hotshots: Een intensief getrainde elite-eenheid van natuurbrandbestrijders die direct in de frontlinie werkt en handlijnen graaft.

Nomex – geel uniform: Merknaam van een vlamvertragend materiaal waaruit beschermende brandweerkleding wordt gemaakt.

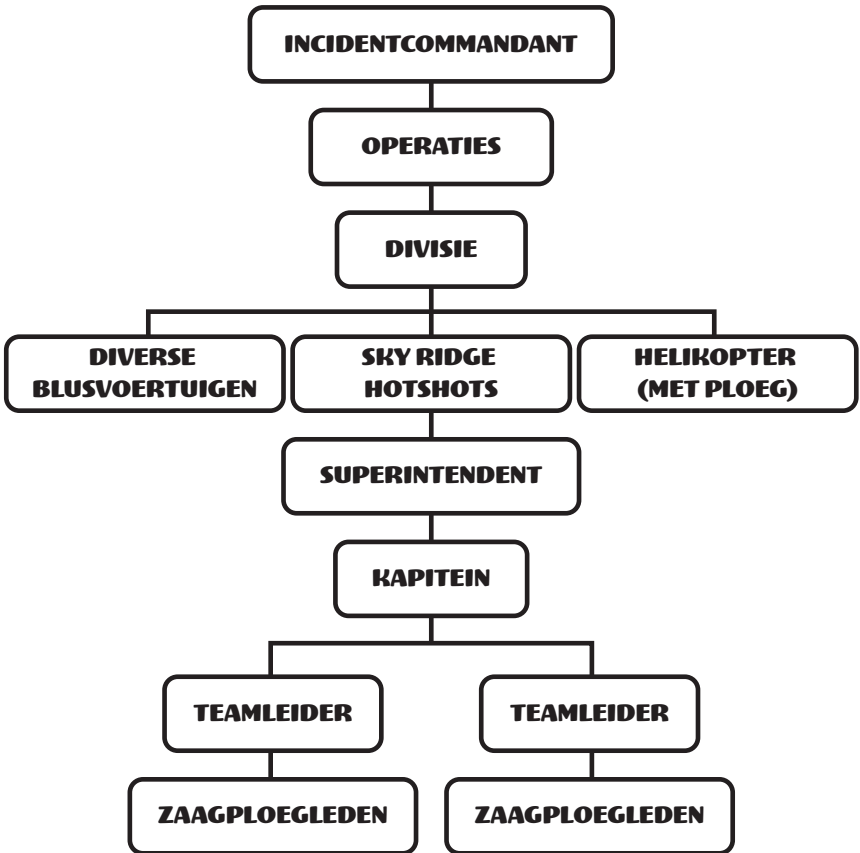
Pulaski: Handgereedschap met aan de ene kant een bijl en aan de andere kant een hak.

Smeulhaard: Ondergrondse brandhaard; vaak verborgen natuurlijke kuil in de grond vol met hete as en sintels.

Stihl: Een veelgebruikt kettingzaagmerk onder natuurbrandbestrijders.

ORGANOGRAM

ER ZIJN DUIZENDEN MENSEN BETROKKEN BIJ NATUURBRANDOPERATIES AFKOMSTIG UIT ALLERLEI COMMANDOTEAMS, MAAR OM HET OVERZICHTELIJK TE HOUDEN, BEPERKEN WE ONS TOT DE ROLLEN DIE IN DE *SKY RIDGE HOTSHOT*-SERIE WORDEN GENOEMD.



AFSPEELLIJST



1. Sleeping on The Blacktop – Colter Wall
2. Indigo – Sam Barber en Avery Anna
3. Angel from Montgomery – John Prine
4. Phoning Heaven – Waylon Wyatt
5. Break My Bones – Wyatt Flores
6. Burn Burn Burn – Zach Bryan
7. It's True – Gavin Adcock
8. Beautiful Lies – Tanner Usrey
9. Back In Black – AC/DC
10. Jersey Giant – Evan Honer en Julia DiGrazia
11. Always Been You – Jessie Murph
12. I'm on Fire – Nate H

CONTENT- WAARSCHUWING

Consensuele en expliciet beschreven seks in het openbaar

Milde vernedering

Milde cumplay

Dood van een familielid, hoewel alleen in flashbacks

Omgaan met verdriet

Angst- en paniekaanvallen, omgaan met angst omtrent de baan van een geliefde

Beschrijving van verwondingen opgelopen tijdens het bestrijden van een brand

Genezingsproces van verwondingen opgelopen tijdens het bestrijden van een brand

STEUN VOOR NATUURBRAND- BESTRIJDERS

Natuurbrandbestrijders beschermen onze gemeenschappen, eigendommen, landschappen en natuurlijke hulpbronnen met grote toewijding. Ze willen geen helden genoemd worden, maar dat zijn ze wel (*sorry not sorry, S!*).

Dankzij hun onbaatzuchtigheid, moed en samenwerking zijn zij onmisbare bewakers geworden. Ze offeren niet alleen de tijd op die ze met hun familie zouden kunnen besteden, hun privéleven en comfortabele leefomstandigheden, maar in veel gevallen zetten ze ook hun mentale gezondheid op het spel. Als er iets is wat ik tijdens het schrijven van dit boek heb geleerd, is het dat deze hotshots zich volledig inzetten voor onze gemeenschappen en onze steun verdienen!

Verpleegkundigen zijn de engelen op aarde. Ze voorzien ons niet alleen van essentiële medische hulp, maar bieden ook troost en emotionele ondersteuning aan hun patiënten. Dit moeten ze vaak doen onder zware omstandigheden en zonder enig oog voor hun eigen emoties.

Deze mensen laten hun werk aan het einde van de dag niet los. Zij dragen het iedere seconde met zich mee, evenals hun familie. Aan iedereen die dapper genoeg is om van dit werk hun leven te maken: ik bewonder je, ik heb diep respect voor je, en ik ben je enorm dankbaar.

Voor iedereen die zich afvraagt of brandweerlieden in meerdere opzichten superhelden zijn: ik verzeker je dat ze dat zijn. Ze zijn ook superlekker, en Rowan Kingsley is daar het levende bewijs van.

PROLOOG

ROWAN

BIJNA ZES JAAR GELEDEN

‘Denk je dat hij wist dat zijn laatste uur had geslagen?’ Zacht pratend om te voorkomen dat iemand hem kan horen, buigt mijn beste vriend Jacob zich naar me toe.

De beladen vraag trekt mijn aandacht weg van de vele slijtplekken op mijn hoge werkschoenen. Ik heb ze gisteravond zo goed mogelijk gepoetst. Ik wilde koste wat kost dat ze onberispelijk waren voor mijn superintendent. Mijn voormalige superintendent.

Fuck. Die heftige realiteit is moeilijk te accepteren.

‘Geen idee, man, maar hij is als held heengegaan,’ antwoord ik triest. Ik neem een slok uit de halflege fles tequila voordat ik die aan Jacob geef. Het is bepaald geen gewoonte van me om zo vroeg in de ochtend al te drinken, dat is het voor geen van ons, maar het zal me de nodige moeite kosten om het uitvaartcentrum in te lopen.

‘Twaalf weken,’ zegt mijn nieuwe kapitein, Callahan, oftewel Cal, terwijl hij verbijsterd zijn hoofd schudt. ‘Hij hoefde alleen nog maar dit seizoen af te maken, en dan zou hij met pensioen gaan.’

Cal ziet er zwaar aangedaan uit. Dat geldt voor ons allemaal.

Superintendent Garret Macomb, ‘Sup’, was onze mentor, onze leider, onze vriend, en nu is hij verdomme gewoon weg. Zijn oude geruite jack hangt nog steeds aan een haak bij ons op de basis, en hij zal het nooit meer komen ophalen.

Ik gris de fles uit Jacobs hand en neem nog een flinke slok. Die heb ik hard nodig om dat prikkende gevoel in mijn neus tegen te gaan. De

tequila zet mijn keel in brand, maar het is een brand die ik verwelkom.

Er lijkt geen einde te komen aan de stoet voertuigen die in de regen het parkeerterrein op rijdt.

‘Volgens Laney heeft alles een reden. Volgens mij is dat bullshit. Waarom regende het vorige week niet zo? Dit heeft allemaal geen reden,’ zegt Jacob terwijl hij de regendruppels van zijn mouwen veegt.

Vandaag hebben we allemaal ons uniform aan: een standaardgroene Nomex-broek en het gele shirt van de natuurbrandbestrijders. We vallen op tussen de donkere pakken en jurken, maar dit is hoe we onze solidariteit en ons medeleven betuigen.

‘Ze doet gewoon wat een vriendin hoort te doen. Ze probeert je alleen maar te troosten, ze probeert te helpen,’ zegt Caleb, die zich nu al gedraagt als onze kapitein en Jacob wat schouderklopjes geeft.

Jacob knikt, terwijl hij vecht tegen de tranen. Hij is al sinds de brugklas mijn beste vriend, en ik heb hem maar één keer eerder zien huilen.

‘Sup zou jullie onthoofden als hij wist dat jullie om elf uur ’s ochtends al aan de alcohol zaten om hem,’ zei Jack, de vader van Jacob, terwijl hij met de afstandsbediening zijn SUV achter zich afsloot. Hij is onze teamleider en zit al eenentwintig jaar in het vak. Zijn haar is inmiddels overwegend grijs, maar hij is nog steeds sterk. Volgens Jacob denkt hij erover om aan het eind van het seizoen met pensioen te gaan, hij wilde alleen nog een laatste volledige zomer samenwerken met zijn zoon.

Mae, de vrouw van Jack, loopt met een condoleancekaart in haar hand naast hem. Ze heeft haar lange donkere haar naar achteren gekamd en in een knot vastgezet, en het is te zien dat ze heeft gehuild. Ik scan het parkeerterrein, want ik weet dat als Jack en Mae Taylor hier zijn, de bron van mijn ergste wroeging ongetwijfeld in hun kielzog zal volgen.

‘Hoe is het met Molly, lieverd?’ vraagt Mae aan Cal terwijl ze hem moederlijk omhelst. Jack en Mae zijn de eigenaren van de bar Shifty’s, waar we allemaal veel vaker te vinden zijn dan goed voor ons is. Daarnaast zijn we praktisch bij hen thuis opgegroeid, en in de loop van de jaren zijn ze een soort surrogaatouders voor ons geworden.

‘Het gaat goed met haar, ze is binnen.’ Moeizaam glimlachend wijst Cal naar de deur waardoor zijn verloofde naar binnen is gegaan.

Door de regen heen werp ik een blik op de bergen, ik luister nog een paar minuten naar het geklets om me heen en verdrijf voor de

duizendste keer het laatste beeld dat ik van de superintendent heb uit mijn hoofd: hij propte grappend en lachend een broodje kalkoen in zijn mond, zoals altijd bij de lunch, lachrimpels rond zijn ogen. Ik neem nog een slok uit de fles Patron en giet dan een klein beetje van de sterke-drink in het gras naast ons voor de man die me alles heeft geleerd wat ik weet.

Ik mis je nu al, jij taaie klootzak.

We zijn *hotshots*, zoals de bestrijders van natuurbranden hier genoemd worden. In ons vak houden we er rekening mee dat er doden en gewonden zullen vallen, maar dat betekent niet dat afscheid nemen ooit makkelijk is. Vandaag lijkt tequila het in ieder geval een beetje draaglijk te maken.

Net wanneer ik mijn laatste slok neem, hoor ik haar hese stem. Natuurlijk sta uitgerekend ik hier zo vroeg in de ochtend met een fles alcohol aan de mond wanneer zij aan komt lopen.

‘Zo schoon heb ik jullie nog nooit gezien, jongens,’ zegt ze tegen ons terwijl ze de veranda op stapt, haar mooie gezicht nog steeds verborgen achter de zwarte paraplu die ze vasthoudt. Alleen de uiteinden van haar lange, honingbruine lokken zijn zichtbaar.

Ik draai me naar haar toe, recht mijn rug en geef de fles snel aan mijn ploegmaat, Caleb.

Violette Mae Taylor, de tweelingzus van Jacob, ziet er adembenemend en sober uit in haar perfect passende zwarte jurk, die tot op haar knieën valt en nauw aansluit in haar taille. De mouwen zijn lang en hebben manchetten bij haar polsen, de jurk heeft een hoge halslijn, maar verbergt haar prachtige lichaam niet genoeg om te voorkomen dat het water me spontaan in de mond loopt.

Even slaat ze haar groenbruine ogen naar me op, maar ze kijkt direct weer weg.

‘King,’ zegt ze snel. Ik krimp vanbinnen ineen.

Er was een tijd dat ze me Rowan noemde.

Haar kokosachtige geur vult mijn zintuigen wanneer ze langs me loopt en iedereen behalve mij glimlachend aankijkt. Die mooie glimlach heeft ze me al heel lang niet meer geschonken.

Violette omhelst Cal en zegt iets tegen hem, zo zacht dat niemand anders het kan verstaan, waarna ze zich omdraait en de rest van het team

begroet. Degenen die ze al jaren kent, omhelzen haar terwijl zij ze condoleert.

‘Goed.’ Jack schraapt zijn keel en kijkt op zijn horloge. ‘Tijd om je te vermennen, jongens. Laten we fatsoenlijk afscheid gaan nemen van onze superintendent.’

Stuk voor stuk mompelen we allemaal een variant van ‘ja, vooruit’ of ‘Voor Sup!’

Als onze nieuwe kapitein gaat Cal ons voor door de houten dubbele deur. Jacob en ik volgen met Jack, Mae en Violette vlak achter ons.

Zodra we binnen zijn, zijn alle ogen op ons gericht.

Ik knik naar Xander, de zoon van onze omgekomen superintendent. Hij neemt het per direct van zijn vader over als superintendent van Sky Ridge. De hoeveelheid mensen die hun deelneming aan hem, zijn broers en zijn moeder zijn komen betuigen, is indrukwekkend.

De gele helm van superintendent Macomb voor in de ruimte trekt mijn aandacht. Het hoofddekseel ligt aan de voet van de kathedr waarop zijn urn staat. De moeder van Xander staat ernaast.

Terwijl ik mijzelf dwing mijn emoties onder bedwang te houden, wacht ik geduldig mijn beurt af. Cal en Jacob schudden Xander de hand voordat ik hem de mijne toestek. Hij geeft me een schouderklopje, alsof hij mij wil troosten.

‘Ik ben er kapot van, man,’ zeg ik. Het is alles wat ik weet uit te brengen terwijl ik mijn tranen probeer in te houden.

‘Mijn vader hield van jou, King. Hij was trots op jou en Jacob.’ Hij gebruikt mijn bijnaam, het verdriet hoorbaar in zijn stem. ‘Je weet toch wat hij altijd zei?’ Ondanks Xanders pijn verschijnt er een zweem van een glimlach op zijn gezicht.

Ik vecht tegen de tranen. ‘Dat ik “verdomme” Rowan Kingsley ben en mezelf onder controle moet houden. Me niet moet laten kennen.’

‘Precies. Jij en Jacob zijn de nieuwe generatie. Hij zou hebben gewild dat jullie sterk bleven,’ zegt Xander, die nu al meer in zijn vaders voetstapen treedt dan hij beseft.

‘Ik zal mijn best doen, baas,’ zeg ik trots tegen hem, hoewel het me nog steeds een beetje moeite kost om hem als mijn superintendent te zien.

‘Het is tijd om te beginnen.’ De predikant van onze plaatselijke kerk benadert ons en gebaart naar de zitplaatsen links van ons.

Ik knik hem toe en neem met de rest van mijn team plaats. De eerste twee rijen zijn een zee van geel en groen.

Jezus, dit is pas mijn tweede seizoen. Ik vraag me af hoeveel van dit soort herdenkingen ik in de loop van mijn carrière zal moeten bijwonen. En of een van die herdenkingen voor mij zal zijn.

Ons werk is niet voor tere zielen. We weten wat de risico's zijn, maar aanvaarden die met trots. Ik kijk naar mijn broeders en zweer in stilte dat ik alles zal doen wat ik kan om ze te beschermen, al kost het me mijn eigen leven.

1

Violette

HEDEN

Ik staar naar het plafond en zing voor de twintigste keer zachtjes de intro van Hollies favoriete tv-serie in de hoop haar in slaap te krijgen. Een paar minuten later weet ik bijna zeker dat het me bij de twintigste keer gelukt is, omdat haar mooie groenbruine ogen eindelijk dichtvallen. Haar blonde krullen rusten op haar kussen terwijl ik haar schattige gezichtje bestudeer en probeer in te schatten wanneer ik weg zou kunnen glippen.

We zijn bijna een maand geleden weer in Sky Ridge komen wonen, en het heeft lang geduurd voordat ze aan haar nieuwe slaaproutine gewend was. In de bijna vier jaar dat ze nu op aarde rondloopt, heeft Hollie altijd goed geslapen. Dit kind hield ervan om elke avond met haar lievelingsknuffel dicht tegen zich aan in haar bedje te kruipen en naar dromenland te vetrekken. Maar er is een ding waar Hollie absoluut niet van houdt: verandering. En laat dat nu precies zijn wat het afgelopen jaar ons in overvloed heeft gebracht.

Als een sluipende moeder-ninja rol ik van het kleuterbedje af en breng het veiligheidshek omhoog, biddend dat het haar niet wakker maakt met het gepiep dat het weleens laat horen. Soms val ik naast haar in coma, maar vanavond moet ik werken, al is dat eerlijk gezegd het laatste waar ik zin in heb. Na slechts twee weekenden ben ik nog steeds niet helemaal gewend aan mijn bijbaantje in de kroeg van mijn ouders.

Had ik ooit gedacht dat ik op mijn achtentwintigste voor een zakcentje nog drankjes zou serveren in de dorpskroeg? Geen moment. Maar

hier ben ik dan. Ik kan niet eens beweren dat ik het doe om mijn ouders uit de brand te helpen, want dat is niet zo. Ik doe het om mezélf uit de brand te helpen. Ze waren zo aardig om me in de weekenden samen met hun vaste barkeeper Lou achter de bar te laten staan zodat ik wat kon bijverdienen.

Gelukkig is dat niet mijn enige bron van inkomsten. Ik werk ook als verpleegkundige op de brandwondenafdeling van het Bakersfield Hospital, wat nogal ironisch is, aangezien vuur en brandwonden twee van de redenen zijn dat ik in de eerste plaats uit dit stadje ben vertrokken.

Maar vreemd genoeg was het werken met brandwondpatiënten de afgelopen maand voor mij een soort louterende ervaring. Mijn moeder is ervan overtuigd dat het mijn emotionele littekens zal helen. Ik weet niet zeker of ik dat geloof.

In tegenstelling tot mijn baan als barkeeper, betaalt mijn carrière in de verpleging goed, maar ik ben zoveel kwijt aan kinderopvang en de aflossing van mijn studieschuld dat het me moeite kost om de eindjes aan elkaar te knopen. De kosten van levensonderhoud zijn sowieso hoog in Sky Ridge, daarnaast zijn de huizenprijzen enorm gestegen in de mooie, populaire buurt waar ik Hollie wil laten opgroeien.

Ons huis op de hoek van Pine Street en Maple Street, een gelijkvloerse craftsman-woning uit de jaren twintig met één verdieping, heeft me een klein fortuin gekost, dus hoe meer fooi, hoe beter. Vandaar mijn outfit vanavond: mijn strakste, vaalblauwe spijkerbroek en een geribbelde wit tanktopje met de naam van onze pub, Shifty's, en een laag decolleté. Tien jaar geleden zou ik me nooit genoeg op mijn gemak hebben gevoeld om zoiets in het openbaar te dragen, maar nu ben ik trots geworden op mijn rondingen en durf ik er zelfs een beetje mee te pronken. Dus als een laag decolleté mijn spaarrekening spekt, ben ik er helemaal voor.

Met ingehouden adem loop ik Hollies kamer uit, en ik blijf even in de deuropening staan om er zeker van te zijn dat ze echt slaapt.

Met mijn handen schud ik mijn lange, goudbruine krullen los, blij dat ik me al heb klaargemaakt voor mijn werk voordat ik Hollie naar bed bracht.

Terwijl ik door het huis dwaal om speelgoed op te ruimen, luister ik naar het lokale nieuws op tv. Ze doen al dagen verslag van de branden die woeden in de bergen bij Pinafore Creek, vlak bij Spokane. Normaal

gesproken zou ik de tv uitzetten, maar ik laat hem nu aanstaan omdat ik de boel zo snel mogelijk aan kant wil krijgen voordat mijn ouders hier zijn om op Hollie te passen.

Het Sky Ridge Hotshots-team, Central Washingtons eigen brandweerteam, heeft videobeelden gedeeld van de brandstrook waarmee ze hebben voorkomen dat de bosbrand bij Pinafore Creek oversprong naar een onbeschermde natuurgebied. Daarmee is ook voorkomen dat de brand zich verspreidde naar een luxe woonwijk aan de andere kant van de berg. In samenwerking met ploegen uit Arizona en Wyoming is het team erin geslaagd een brandstrook te graven die volgens superintendent Xander Macomb uiteindelijk heeft geholpen de snel uitbreidende en potentieel dodelijke natuurbrand onder controle te krijgen. De beelden hebben vandaag alle omwonenden gerustgesteld.'

Terwijl ik de laatste rommel wegwerk, bezorgen de woorden van de verslaggever me koude rillingen, en ik voel in mijn keel alweer de spanning die ik ontelbare keren heb verdreven sinds de tragische dood van mijn tweelingbroer Jacob vijf jaar geleden. Het was de dodelijkste zomer die Sky Ridge ooit had meegemaakt. Twee teamleden in één seizoen. Ik knijp mijn ogen dicht, probeer diep in te ademen, me te concentreren en het gevoel los te laten.

Tranen zijn voor een andere dag, zeg ik herhaaldelijk tegen mezelf totdat de beklemming verdwijnt.

Het knappe gezicht van superintendent Xander Macomb trekt mijn aandacht naar de tv. Hij staat in het zwarte gebied, zoals ze het al afgebrande deel van het bos noemen, met de net ondergaande zon in zijn rug, heeft een koptelefoon op en houdt zijn telefoon omhoog voor zijn interview terwijl zijn team achter hem bezig is. Ik kan het niet helpen, ik scan de groep mannen, allemaal even krachtig, gespierd en fit. Ze dragen olijfgroene broeken en gele shirts met lange mouwen, hoge werkschoenen en helmen, en ze zijn van top tot teen smerig.

Snel kijk ik weg, balend van het feit dat ik toch even naar hém heb gezocht. De verslaggever begint Xander via de videoverbinding een vraag te stellen, net voordat ik de afstandsbediening pak om de tv op een andere zender te zetten.

Niet dat ik iets tegen Xander heb. Hij is een aardige vent die goed met mijn vader en broer heeft samengewerkt, maar ik trek het niet om

alles over de dodelijke brand te horen vlak voordat ik met mijn mooiste glimlach het zaterdagavondpubliek in de bar onder ogen moet komen.

‘Hé, Vivi. Je ziet er mooi uit,’ fluistert mijn moeder, Mae, wanneer ze binnenkomt. Ze is een schat, en zeker ook omdat ze wist dat ze moest fluisteren.

Ze trekt haar sandalen uit en legt haar tas op het bankje in de hal.

‘Jij ook,’ zeg ik terwijl ik haar even knuffel. Mijn moeder is bijna mijn evenbeeld, maar dan natuurlijk wat ouder. Ze heeft nog steeds lang, donker haar en is nog erg fit voor iemand van bijna zestig, waarschijnlijk omdat ze nooit stilzit. Mijn vader zegt vaak grappend dat de duivel huilt wanneer mijn moeder ’s ochtends uit bed stapt.

‘Ik ben er nog steeds niet aan gewend dat ik maar zo’n kort eindje hoeft te rijden om bij je te komen. Het is heerlijk dat mijn twee schatjes maar een paar straten verderop wonen.’

Glimlachend kijk ik haar aan. ‘Ik vind het ook heerlijk.’

De afgelopen vijf jaar heb ik in Seattle gewoond, anderhalf uur rijden hiervandaan, en ik ben in die periode amper nog thuis geweest. Mijn ouders kwamen meestal naar ons toe. Mijn aanstaande ex-man, dokter Troy Stafford, en ik zijn al ruim een jaar uit elkaar. Aanvankelijk wilde ik per se dat Hollie bij hem in de buurt opgroeide, maar Troy heeft zo’n hectisch schema dat hij zelf ook vond dat ik weer dichterbij mijn familie moest gaan wonen. Ik had een beter sociaal vangnet nodig, en hij beloofde dat hij op zijn vrije dagen hiernaartoe zou komen om Hollie te zien. Het enige probleem is dat hij koste wat kost afdelingshoofd wil worden en bijna geen vrije tijd heeft.

Het heeft me een paar maanden gekost om alles te regelen, maar nu ik al een maand terug ben, weet ik zeker dat het de juiste keuze was, ook al heeft Troy zich niet bepaald aan de afspraak gehouden. Hij heeft Hollie deze maand maar één keer gezien. Ik hoop dat daar in de loop van de tijd verandering in zal komen. Ondertussen doe ik mijn best om weer te wennen aan het leven in mijn geboortestad, al weet ik dat ik het oude zeer dat me hier opwacht onder ogen zal moeten komen.

Oud zeer, waarvan er één in leven is, en het andere dood.

Ik trek de lekkerst zittende zwarte laarzen aan die ik heb en volg mijn moeder de keuken in. Op het moment dat ze het licht aandoet, schiet het me te binnen.

De afwas. Shit. Ik ben vergeten de afwas te doen.

Zonder iets te zeggen over de rommel in de gootsteen loopt mijn moeder mijn verder schone keuken in, opent een keukenkastje en de koelkast om een kaasplankje te maken op mijn houten keukeneiland.

‘Ik weet niet hoe laat ik thuis ben.’ Ik loop naar het aanrecht om de vaat minstens even af te spoelen. ‘Hangt ervan af hoe druk het vanavond wordt.’ Vorig weekend hebben mijn ouders uiteindelijk in mijn logeerkamer moeten overnachten. ‘Waar is papa eigenlijk? Ik dacht dat hij je vanavond gezelschap zou houden.’ Ik stop een cracker van haar kaasplankje in mijn mond voordat ik een sopje maak in de gootsteen.

‘Laat die afwas maar, ik doe het wel, en je vader zit in de auto aan de telefoon bij te praten met Xander. Hij wilde Hollie niet wakker maken. Hij komt zo.’

Ik knik en draai de kraan dicht zodra de gootsteen vol is, vechtend tegen de drang om door te vragen. Die drang is echter sterker dan mijn trots. Zoals gewoonlijk, verdorie.

‘Alles goed met het team?’ vraag ik zo nonchalant mogelijk terwijl ik een glossy roze lipstick uit mijn zak haal. Ik gebruik het venster van de magnetron boven mijn fornuis als spiegel en werp mijn moeder over mijn schouder een vluchtige blik toe. Ze heeft een wrange glimlach op haar gezicht en weet precies wat ik eigenlijk met mijn vraag bedoel.

‘Ja, lieverd, iedereen maakt het goed.’ Ze draait zich naar haar kaasplankje toe.

Terwijl ik met een tissue mijn lippen dep, slaak ik stiekem een zucht van opluchting.